

УДК 343.9

Вікторія Ігорівна БОНДАРЕНКО,

*ад'юнкт відділу організації освітньо-наукової підготовки
Харківського національного університету внутрішніх справ*

НЕЗАКОННІ ПЕРЕМІЩЕННЯ ОСІБ ЯК ПРОЯВ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ В КОНТЕКСТІ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Одним з компонентів реалізації злочинної політики країни-агресора на тимчасово окупованих територіях України є, вочевидь, зміна їх демографічного складу. Реалізація цієї політики, відтак, супроводжується переміщенням населення як на добровільній основі, під різними, в тому числі й маніпулятивними, пропагандистськими приводами, так і шляхом обману, примусу. У категоріях міжнародного гуманітарного права йдеться щонайменше про відповідні воєнні злочини або ж про злочини проти людяності (адже можна стверджувати про наявність такого контекстуального елементу як систематичність діянь). Принагідно зауважимо, що злочини проти людяності для вітчизняного законодавства поки що лишається невизначеною категорією. Однак це не означає, що Україна не має на них реагувати. По-перше, проєкт нового КК вже вміщує відповідні статті (і це дає надію на належну синхронізацію кримінального законодавства України та міжнародного кримінального права у найближчому майбутньому). По-друге, наявна правова база, хоча й не в повній мірі адекватно, проте надає можливість надавати правову оцінку відповідним діянням як воєнним злочинам (ст. 438 КК України), а в низці випадків і як геноциду.

Звернімо увагу на те, що 27.04.2023 р. Парламентська асамблея Ради Європи одноставно ухвалила Резолюцію 2495 (2023) «Депортації та насильницькі переміщення українських дітей та інших цивільних осіб до російської федерації або на тимчасово окуповані території України: створення умов для їхнього безпечного повернення, припинення цих злочинів та покарання винних». У резолюції наголошено, що насильницьке переміщення дітей з однієї групи в іншу з наміром знищити повністю або частково національну, етнічну, расову або релігійну групу вважається злочином геноциду відповідно до пункту (e) статті 2 Конвенції про геноцид 1948 року, що збігається з задокументованими доказами депортації та насильницького переміщення українських дітей в російську

федерацію або на території, що тимчасово перебувають під російською окупацією [1].

У рекомендації Асамблея підкреслює що репатріація дітей, їхня реабілітація та створення умов для возз'єднання сімей задля збереження ідентичності дітей України має стати пріоритетом для держав-членів Ради Європи. Асамблея вітає ініціативи Комітету міністрів щодо встановлення відповідальності за агресію російської федерації проти України, притягнення до відповідальності всіх винних у депортаціях та примусових переміщеннях, а також забезпечення правосуддя для жертв, зокрема через створення реєстру для фіксації та документування заяв і доказів про шкоду, втрати або поранення в результаті російської агресії проти України. Крім того, Асамблея підтримує рекомендації Комісара Ради Європи з прав людини щодо невідкладного пошуку та впровадження конкретних рішень і механізмів, які б дозволили всім дітям, переміщеним з України до росії та на тимчасово окуповані росією території, возз'єднатися зі своїми сім'ями, зокрема шляхом ідентифікації та реєстрації несупроводжуваних і розлучених з батьками українських дітей та сприяння процедурам розшуку та возз'єднання сімей [1; 2].

Сфокусувавши увагу на аналізі випадків незаконного, в тому числі й насильницького переміщення цивільних осіб на тимчасово окупованих територіях (а так само з тимчасово окупованих територій), можна виявити декілька кримінологічно значущих обставин, а саме:

1) незаконне вивезення дітей має виключно або переважно політичну мету, пов'язану з атакою на українську національну та культурну ідентичність, переривання механізмів передачі її складових майбутнім поколінням. Сам тому слід визнати правильним рішення Міжнародного кримінального суду щодо видачі ордеру на арешт президента російської федерації як воєнного злочинця на тій підставі, що він підозрюється у вчиненні депортації (відповідно до статей 8(2)(a)(vii) та 8(2)(b)(viii) Римського статуту) [3];

2) незаконне вивезення людей, використовуючи обман та маніпуляцію щодо наявних для них небезпек з боку української влади, з метою зміни демографічного складу території;

3) незаконне позбавлення волі та вивезення цивільних осіб з подальшим їх використанням як «обмінного фонду» для звільнення з полону в Україні військовослужбовців російської федерації;

4) укладання оплатних угод (купівлі-продажу) щодо українських військовополонених для подальшого їх цільового використання для обміну на конкретних військовополонених з числа військовослужбовців російської федерації. Так, наприклад, за даними різних джерел траплялися випадки, коли українських військовополонених викупували у російській армії та вивозили до столиці чеченської республіки Грозний та обмінювали на своїх [4];

5) укладання оплатних угод (купівлі-продажу) щодо українських військовополонених для подальшого їх повернення в рабство.

Як можна помітити у всіх (за виключенням четвертого і п'ятого пункту) описаних випадках йдеться про уречевлення людей, про ставлення до них як до засобу досягнення віддалених цілей. Певна річ, у розумінні ст. 149 КК України, подібні діяння не вміщуються у юридичний склад торгівлі людьми. Проте зміна оптики наукового аналізу, застосування розширеного, інтегративного бачення проблематики на основі використання методології структурного функціоналізму та інституціоналізму у кримінологічній їх специфікації дозволяє стверджувати про наявність умовно однорідних кримінальних практик, що об'єднується феноменом торгівлі людьми його широкому соціально-правовому розумінні. Останнє пов'язується з кримінальною експлуатацією людей задля досягнення політичних, військових чи інших, не поєднаних із повагою до гідності людини, цілей. Йдеться про інструментальну дегуманізацію людей, а, відтак, й про торгівлю ними. Використання такого широкого підходу до дослідження торгівлі людьми в контексті збройного конфлікту здатне в перспективі створити необхідну доктринальну та юридичну платформи для успішного запобігання та протидії цим проявам.

Список бібліографічних посилань

1. Deportations and forcible transfers of Ukrainian children and other civilians to the Russian Federation or to temporarily occupied Ukrainian territories: create conditions for their safe return, stop these crimes and punish the perpetrators. Resolution 2495 (2023) / *Assembly debate* on 27 April 2023 (13th sitting) (see Doc. 15748, report of the Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons, rapporteur: Mr Paolo Pisco; and oral opinion of the Committee on Social Affairs, Health and Sustainable Development, rapporteur: Ms Carmen Leyte). *Text adopted by the Assembly* on 27 April 2023 (13th sitting). URL: <https://pace.coe.int/en/files/31776/html> (дата звернення: 15.02.2024).

2. Україна і Парламентська асамблея Ради Європи / Постійне представництво України при Раді Європи. URL: <https://coe.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/ukrayina-v-parye> (дата звернення: 20.01.2024).

3. Situation in Ukraine: ICC judges issue arrest warrants against Vladimir Vladimirovich Putin and Maria Alekseyevna Lvova-Belova / International Criminal Court. Press Release: 17 March 2023. URL: <https://www.icc-cpi.int/news/situation-ukraine-icc-judges-issue-arrest-warrants-against-vladimir-vladimirovich-putin-and> (дата звернення: 15.02.2024).

4. Росія продає українських полонених на чорному ринку — The Times. Суспільне. Новини. 2023. 5 березня. URL: <https://suspilne.media/698454-rosia-prodae-ukrainskih-polonenih-na-cornomu-rinku-the-times/> (дата звернення: 09.03.2024).

УДК 343.8

Вікторія Вікторівна ВОРОЖБИТ-ГОРБАТЮК,

доктор педагогічних наук, професор,

головний науковий співробітник відділу дослідження проблем кримінально-виконавчого права, здобувачка PhD «Право»

Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса Національної академії правових наук України;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5138-9226>

**АКТУАЛЬНІСТЬ КРИМІНОЛОГІЧНОГО ДИСКУРСУ
ВИКОРИСТАННЯ ПРОБАЦІЙНИХ ПРОГРАМ ДЛЯ
ЗАПОБІГАННЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИМ
ПОРУШЕННЯМ**

Актуальність дослідження передбачає виокремлення в науковому дискурсі суперечностей, які обумовлюють суспільну, економічну, політичну та інші види доцільності розроблення наукової проблеми, розроблення теоретичного тезаурусу дослідження, конкретизацію методологічного базису і дослідницького інструментарію. Цією публікацією ми маємо за мету конкретизувати окремі аспекти актуального дослідження використання пробаційних програм для запобігання кримінально-правових порушень у світлі виконання Закону України «Про внесення змін до деяких законів Украї-